

ישראל במלחמה

גיליון מס. 2853 * ה' כסלו תשפ"ה * 6 דצמבר 2024

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

בית כפר הנשיא

משתתף באבל ובזעזוע על הירצחו של

סמ"ר עומר מקסים נאוטרה ז"ל

גיבור ישראל שנפל בקרב בגבורה ב-7.10.23.

וגופתו מוחזקת בשבי החמאס.

תנחומינו להורים אורנה ורון ולאח – דניאל

עומר היה חניך מכינת כפר הנשיא 2019-20

ואומץ ע"י אילנה ורפי פרנק.

אין ניחומים למשפחתו ולמשפחת המכינה.

דבריהם של אורנה, רונן ודניאל נאוטרה, הוריו ואחיו של סרן עומר נאוטרה:

14 חודשים, 423 ימים, היינו בעשיה בלתי פוסקת להשיב את עומר מתוך תקווה שהוא בחיים, בלא אות חיים. סיוט בלתי נתפס. עומר בננו האהוב עלה לארץ מתוך אהבת הארץ טהורה ומחויבות עמוקה לעם ישראל.

בבוקר שמחת תורה הוא וצוותו היו הראשונים בקו האש, בטנק תקול לבדם בנסיונם להגן בגופם על גבולות מדינת ישראל. הם נלחמו עד כלות. 423 ימים שאנחנו מצפים ממנהיגינו להתעלות לגודל השעה בעבור עם ישראל והחטופים בדיוק כפי שעומר האהוב שלנו גילה במעשיו.

לא תארנו לעצמינו בסיוטינו הגרועים ביותר שנמצא את עצמינו נלחמים על הערכים עליהם חינכנו את עומר ובשמם עומר בחר לעלות ולהתגייס. קדושת החיים וערבות הדדית.

התחושה היום היא קשה מאוד. האבל כבד.

נגמרו המילים ונגמר הזמן ואין בכוחן של מילים לבדן לנחם. מנהיגות תתגלה רק במעשים ותוצאות. בשובם של ה-101."

בכאב עצום אנו נפרדים בטרם עת מבננו, אחינו,
נכדנו ואחיינו האהוב,
סרן עומר מקסים נאוטרה הי"ד
גיבור ישראל שנפל בקרב בגבורה ב-7.10.23
וגופתו מוחזקת בשבי החמאס
בן אורנה ורונן נאוטרה
המשפחה תשב שבעה ב"בית מחן" הפלמי"ח 4, רעננה.
יום שבת | 7.12
צאת שבת: 18:00-23:00
יום ראשון | 8.12
בוקר: 10:00-14:00
אחה"צ: 16:00-22:00
המשפחה האבלה

ליבנו נשבר עם הבשורה הקשה על הירצחו של עומר נאוטרה ז"ל. עומר היה חניך במכינת גליל עליון שלוחת כפר הנשיא במחזור י"א, שסיים בשנת 2020 ואומץ על ידי משפחת פרנק, חברי משפחה של עומר.

המנהיגות אותה למד בבית הוריו רונן ואורנה ושימשה אותו כקפטן קבוצת ספורט שונות, עלתה יחד איתו לישראל. בישראל העמיק וביסס את החיבור שלו לישראל והכיר חברים בני גילו שרצו כמוהו לתרום ולקחת אחריות על החברה הישראלית והעם היהודי.

עומר נהנה והתפתח בשנת המכינה, וחזר לנו יורק רק כדי לשוב ארצה בחזרה להתנדב לצבא ההגנה לישראל כחייל בודד. הוא הצטרף לגרעין צבר שפעל בקיבוץ אפיקים והתגייס לשריון, הפך לקצין ולחם בגבורה עד שנרצח ב-7.10. אנו מחבקים את משפחתו וביניהן עמית בת דודתו, ואת מאיה, חברת ילדותו של עומר, שבאו בעקבותיו למכינה. יהי זכרו ברוך.

כתב עודד – ראש המכינה

לבכות לעומר

1. היום הותר לפרסום שעומר נאוטרה, שעד היום חשבנו שהוא שבוי בידי החמאס, מת כבר שנה, מאז השבעה באוקטובר. ורק גופתו הדוממת נמצאת שם באיזו מנהרה טחובה.

2. גילוי נאות: עומר היה חניך שלי בשנת המכינה שעשה בכפר הנשיא לפני שהתגייס לצבא. היה עלם חמודות. כולו ספוג פונטנציאל שלא יתממש עוד. לעולם. וכשנודע דבר מותו הלב החסיר פעימה. והכאב הגדול שמעיק עכשיו על כל מי שהכיר אותו הוא כבד מנשוא.

3. וכן, גם דמו השפוך נמצא על ידיו של המפקיר הגדול שעשה עושה ויעשה הכול כדי לא להסתכל להוריו של עומר בעיניים ולקחת אחריות. ולנו נשאר רק לקונן על לכתו של עוד נער לבלי שוב, ולהבין כנראה שנועדנו לדמם כך לשווא, עוד ועוד נערים יקרים עד לניצחון המוחלט.

4. קינה לעומר | ומי שנופל נופל ואין שני להקימו

זָרַח הַשֶּׁמֶשׁ וּבָא הַשֶּׁמֶשׁ
שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שָׁשִׁים וְחֲמֵשֶׁה יוֹם בְּשָׁנָה
כָּכָה הוּא זֹרַח.
אֶל מְקוֹם שֶׁהַשָּׁנִים הוֹלְכוֹת
לְשֵׁם הוּא הוֹלֵךְ וּבָא
וְחוֹזֵר חֲלִילָה עַל כָּל הַטְּעוּיֹת כָּל-
כִּי אֶת הַכֹּל כָּבֵר עָשָׂה יָפָה בְּעֵתוֹ,
גַּם אֶת הָעוֹלָם.

וְלִפְלֵ זְמַן וְעַת לְכָל חֶפֶץ
אִם תִּיטִיב שָׂאת וְאִם לֹא
לְפִתַח זְמַן רוּבֵץ,
אֲלֵיךְ תִּשְׁוֹקְתָּנוּ וְתִשְׁוֹקְתָּךְ אֲלֵיו
שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שָׁשִׁים וְחֲמֵשֶׁה יוֹם בְּשָׁנָה-
תִּשְׁוֹקְתָּךְ אֲלֵיו.
וּמִי שֶׁנֹּפֵל נֹפֵל וְאִין שְׁנֵי לְהַקִּימוֹ,
אֶל הַזְּמַן הוּא נֹפֵל וְאֵינְנוּ.

וכָּבֵר אֵין זְמַן לַפֶּל וּלְמִי יֵשׁ חֶפֶץ
 לְלֶדֶת וְלָמוֹת, לְטַעַת וְלַעֲקוֹר נְטוּעַ
 עַת מְלַחֲמָה וְעַת שְׁלוֹם- מַה כָּבֵר הַהֶבְדֵּל?
 רַק חוֹזֵר חֲלִילָה עַל כָּל הַטְּעִיּוֹת כָּל־
 שְׁלֹשׁ מְאוֹת שָׁשִׁים וְחֲמִשָּׁה יוֹם בְּשָׁנָה-
 כָּל הַטְּעִיּוֹת כָּל־
 כִּי אֶת הַכֹּל כָּבֵר עֲשֵׂה יָפֵה בְּעַתּוֹ,
 גַּם אֶת הָעוֹלָם.

לעומר שלא ישוב עוד

שעון החול של החטופים

אז עכשיו הוא מחכה כדי לתת אותם במתנה לנשיא הנבחר טראמפ. בארונות. כמו היו סוג של חפצי מעבר. ועד שזה יקרה, אם בכלל, אלה שעדיין בחיים יאנסו ויעונו וימותו.

426 יום את אור היום הסתירו כתלי המנהרה. גלנט הושלך לכלבים ופוטר. סינוואר הלך לגן עדן של מחבלים, ונתניהו ממשיך כאילו כלום לזייף מסמכים ולדבר על ניצחון ותשכחו מהחטופים.

והם כבר 426 יום (חיים ומתים) נשכחים מלב הנהגה אטומת לב, כלואים במרתפי החמאס, בגלל שרירות ליבו של אדם אחד, צדיק, שמלאכת רציחת החטופים נעשית למענו בידי אחרים, בנימין נתניהו שחרד לשלום ציר פילדלפי ולשלמות הקואליציה שלו יותר מאשר לשלום אזרחי מדינת ישראל שהם כקליפת השום בעיניו. רעשי רקע ותו לא. שחרר אותם כבר! איש מתועב! את כולם! עכשיו! ושתיחנק כבר בנכלוליק...

אחרי יום שלם שבו העבירו בכנסת בקריאה טרומית שלל של חוקים שמפרקים את הדמוקרטיה לרסיסים, התפנו בקואליציה לתקוף את דובר צהל על שהוא "חרג מסמכותו וממה שמותר ומצופה מלובש מדים במשטר דמוקרטי". היקום קרס אל תוך עצמו בגניחה גדולה

פינת הקריקטורה השבועית: חחח שרה במיאמי

@@@@@@@@@@@@@@

בית כפר הנשיא משתתף בצערו
של שי אזולאי וכל המשפחה
עם פטירתו של האב
אליהו אלי אזולאי ז"ל

• סרן עומר נאוטרה ז"ל

לצערי, לא הכרתי את עומר, הוא עצמו או הוריו ואחיו לא היו במעגל הקרוב אלי. אבל מהרגע ששמעתי שהוא בין החטופים, שהוא בוגר המכינה שלנו, ושיש כאן הרבה אנשים הנמצאים במעגל האבל הקרוב מאד למשפחה, אנשים שעשו כל מה שיכלו למען שחרורו, ושכעת מתאבלים על הרצחו, גם אני מצאתי את עצמי מסתפחת אל המעגל הזה.

המחשבות על בחור צעיר, שהגיע מארה"ב למכינה שלנו, שהחליט לשוב הנה ולהתגייס לצבא, ולהשקיע את כל מאודו למען מדינת ישראל, ועל מנת להתקדם ב"קריירה" הצבאית שלו, מעלות אצלי מחדש את ההרהורים על המחיר הכבד שאנו משלמים על האמונה בציונות ובהגשמתה. השנה האחרונה עשתה את המחיר והכאבים הרבה יותר קשים.

איך מנחמים את המשפחה ואת כל אלה שבמעגל הקרוב? אולי בכך שלאורך 14 החדשים שחלפו מאז רציחתו, גופתו אמנם הייתה בשבי המרצחים של החמאס, אבל ממנו נחסכו כל מוראות השבי במעמקי האדמה בעזה. ומי ייתן והיום בו תוחזר גופתו לקבורה מכובדת באדמת ישראל לא ירחק.

• פיגוע המיקוח במשגב עם

למעלה מארבעים שנה חלפו מאז הפיגוע שהתחולל במשגב עם, בפסח 1980. אני הייתי אז בדרום אפריקה בחתונתו של אחי, אבל למרות המרחק, הצלחנו לעקוב בתקשורת אחרי הדיווחים, לאורך כל הלילה ההוא.

לפני שבועיים, במסגרת "משלנו" פגישות עם אנשים הקשורים לכפר הנשיא, שמספרים סיפור מעניין על עצמם ועל מה שעבר עליהם ומה שעשו, שמענו את הסיפור מיד ראשונה מפיה של בלהה גת, במקור ממשגב עם, אחר כך מיפתח, וכעת מפונה עם בעלה משה, ועם בתה הדס ומשפחתה, ומתגוררת אצלנו.

בלהה ספרה על אותו ליל בלהות, כשבנה הקטן היה, יחד עם עוד ילדים בפעוטון וגן הילדים במשגב עם, בני ערובה של מחבלים שבאו מלבנון והשתלטו על בית הילדים. בלהה סיפרה את סיפורה בשקט, אבל המתח והזעזוע שחוויתי לאורך כל הסיפור היו עוצמתיים.

זאת ההזדמנות להודות לבלהה על ההשתתפות שלה, ועל המעורבות שלה ושל משה בחיי הקהילה שלנו, ולאחל להם שבקרוב ממש יוכלו לשוב לביתם, ולבוא לכפר הנשיא מסיבות חברתיות בלבד.

וזאת גם ההזדמנות להודות לנורית אורן שמארגנת את סדרת הפגישות האלה, ולהמליץ גם לאלה שאינם בני 65 פלוס, לבוא ולהשתתף בהן.

• דמוקרטיה

אי שם הרחק במזרח הרחוק נמצאת מדינה, שיש לה נשיא ויש לה פרלמנט. המדינה הזאת נקראה מהמדינה האחות הצפונית שלה לפני כשמונים שנה, ועד היום הגבול ביניהן מפריד בין הדמוקרטיה הדרומית לבין הדיקטטורה האפלה בצפון. והנה, אשתו של הנשיא הסתבכה בפלילים (לקיחת שוחד) וגם בנשיא עצמו, כנראה דבק חוסר יושר, ורגע לפני שהמשרה תעשה את מלאכתה, הנשיא החליט לחסל את הדמוקרטיה ולהכריז על משטר צבאי. למזלה של קוריאה הדרומית, המהלך הזה נכשל טוטאלית, אולי בגלל הטמעת העקרונות הדמוקרטיים, והפחד מהדיקטטורה, בקרב כל האזרחים, ובראשם חברי הפרלמנט.

אני שומעת את החדשות האלה ושואלת את עצמי אם גם אנחנו מחוסנים מפני הפיכה לדיקטטורה. אינני יודעת, אני רק חוששת.

שבת שלום לכל בית כפר הנשיא ולכל קוראי "דברי הכפר" על פני הגלובוס. נקווה שהפסקת האש בצפון תשרוד ותתחזק, ושבמהרה יוחזרו כל החטופים הביתה.

תמר וולפין

פִּינֵת הַהֶנְצָחָה / דוּד אֶלְמָן

רות גולן ז"ל - (3/1/2023 - 19/1/1929)

רות, חברת הקיבוץ וממייסדותיו. רות נולדה בברלין. באותו "ליל הבדולח" חוותה לראשונה מהי האנטישמיות. הוריה הבינו את העניין ויחד עם רות נמלטו לצרפת. הם השתקעו בעיירה בשם רואן. שם גם הכירה את מי שהיה עתיד להיות אבי ילדיה, ושניהם עדיין ילדים. בתום המלחמה נישאה לג'אק, הגיעו ארצה דרך מחנה המעבר בקפריסין. הצטרפו לגרעין האנגלי בכפר בלום ומשם, חדרה, מנסורה וכפר הנשיא. לי היא זכורה כאחלא מטפלת - אמנם לא שלי, אבל היא הרשימה אותי. הייתה מזכירת הקיבוץ, הייתה גורם משמעותי בהקמת בית-יונתן. הייתי חבר בועדת הבריאות שהיא ניהלה. גם שם התרשמתי מהצלילות והתפקוד שלה באירגון הועדה.

<https://khbbm1.wixsite.com/2023-01>

הביא דוד אלמן - פניות כלשהם הפנו אלי - רק לא בטלפון (בעיית שמיעה)

סיפור יפה לשבת אמיתי לגמרי / דודי פוקס

אני חוזר עם האוטו שלי מהעיר הגדולה ראש פינה, לכיוון כפר הנשיא. ובצומת ראש פינה עומד לו בחור צעיר, נראה חרדי לגמרי. חליפה וכובע שחור גבוה, נקי מסודר עומד מחכה לטרמפ. החלטתי בוא נאמר, לא שאני חשוד באהבת חרדים, נעצור לו. הוא נכנס לרכב.

אני אומר לו: כפר הנשיא.

אומר לי: כן תודה רבה.

אני אומר לו: ומה לו לבחור צעיר כמוך מבטל את זמנו מלימודי תורה, לבוא לבקר בקיבוץ הכופרים?

הוא אומר לי: לבקר את הסבא שלי.

אני שואל מי סבך?

הוא עונה לי: לי מקס מדר.

אמרתי לו: ואתה בן של שושקה?

אומר לי: כן, אני הבן השני אביתר ברוך.

אמרתי לו: ומה עושה צדיק כמוך הבוקר לבקר את סבא? מה פתאום אתה מבטל לימוד תורה?

אז הוא צוחק ואומר לי: סיימתי לימודי מחשבים ואני לפני גיוס..

אמרתי לו: אתה הולך לצבא הגנה לישראל?

הוא אומר לי כן אני בכלל בתוכנית שלהם.

אני אומר לו: איך, איך אוי עלינו, מה קרה, הולך לצבא.

הוא צוחק ואומר לי: חתמתי לשש שנים. אני מהנדס בוגר 'משהו' במחשבים, הם שלחו טפסים לפני כמה שנים והציעו לנערים כמוני, לבוא ללשכת גיוס ולעבור מבחנים.

כאילו להתגייס? אני שואל.

כן. הוא מספר לי. הם מחסידי חב"ד. הוא הבן השני של שושקה. הבן הבכור, הוא מתחילת המלחמה במילואים, והבן השלישי, משרת בחיל האוויר.

הוא אומר לי: אין כזה דבר אצלנו במשפחה, כולם משרתים בצה"ל.

אמרתי לו תשמע, הרגת אותי עכשיו. ומה עם המשפחות האחרות של חב"ד?

והוא מספר לי, לימודים ופרנסה כבודם במקומם. תראה, אני עשיתי שיקול, אני מכיר את המצב הכלכלי של ההורים שלי. אני לא מצפה מהם שיעזרו לי באגורה אחת בלימודים ואני צריך לעשות את הכל בעצמי. ולכן היה חשוב לי מאוד ללכת למסלול שיבטיח לי חיים טובים. יותר פרנסה, כן פרנסה. ואכן עשיתי והצלחתי. עכשיו אני אתגייס, שלוש שנים אני אשרת בשירות חובה, אני מקבל קצין אקדמאי. ואחרי שלוש שנים כנראה אני אעשה קורס קצינים, אהיה קצין רגיל והכל יבוא על מקומו בשלום.

אני כמובן שביקשתי את רשות הבחור, לפרסם את הסיפור הזה בדברי הכפר. החלטתי שאני רוצה לפרסם את זה, כי ההפתעה שלי מלראות אברך לבוש נקי ומסודר עם חליפה עם כובע כמו שצריך, שגם מקיים מצווה לקיים לבקר את הסבא, וגם מבין שעולם התורה יכול לחכות. ויודע שכל בחור חשוב לנו שיתגייס לצה"ל. אז עשה לי גאווה ודמעה בעין.

אביתר ברוך הוא בן 23 שלמד חמש שנים מחשבים...

דודי פוקס

@@@@@@@@@@@@@@

מזל טוב

לטל ודור גדליזון להולדת הבת

אחות לטומי

נכדה לרותי גדליזון

שפע ברכות

לכל בני המשפחה.

אנו מאחלים לכם שתגדלו אותה

באושר, נחת והרבה אהבה

שירי מלחמת חרבות ברזל

מלאכית לבנה

מילים ולחן: אודיה אזולאי

את השיר "מלאכית לבנה", כתבה והלחינה אודיה לזכרה של מאי נעים, נכדתו של שלמה שרף שנרצחה בפסטיבל המוזיקה ברעים. "לכתוב שיר על אדם שאתה לא מכיר זה מרגש פי כמה", מסרה אז אודיה. "היה לי חשוב לכתוב משהו שיישאר עבור המשפחה הזאת לנצח. לזכר מאי נעים, לזכר כל המלאכיות הלבנות."

אני לא יודעת עלייך המון
היית מטיילת הרבה בעולם
רקדת את שיר החיים עד הסוף
בכל הכוחות משמחת אותם

אומרים שהיית מלאכית לבנה
והיית מבשלת עם סבא המון
והיית מסובבת ראשים
וקינאו בך נשים
תחייכי לי חיוך אחרון

שלי אומרת שאת חסרה
את מדברת ואיש לא שומע
אני יודעת שאת לידה
בחלומות עוד תבואי אליה

רק תחייכי
הרבה זמן לא שמעו אותך צוחקת
הרבה זמן לא ראו אותך בוכה
כי לא היית בוכה
רק תרקדי
ואם היית פה מה היית אומרת
אולי שאת אוהבת חזרה
שלא הייתה ברירה
קראו לכם לחזור
לאבא חזרה

אני מרגישה שהיית חברה
וכל המדינה מכירה אותך כבר
רק שתדעי שנגמר הטירוף
שלקח את הגוף
שלקח את הלב שלך אל השמיים

תדעי בקרוב
שלי עומדת תחת חופה
ואני יודעת שאת תלווי אותה
תרקדי איתה מהשמיים
רק תחייכי
הרבה זמן לא שמעו אותך צוחקת
הרבה זמן לא ראו אותך בוכה
כי לא היית בוכה
רק תרקדי
ואם היית פה מה היית אומרת
שאת אוהבת חזרה
שלא הייתה ברירה
קראו לכם לחזור
לאבא חזרה

בת אל רוזנקרץ	6.12
אלון וולפין	
דניאלה פוטרמן	7.12
דני פרידלנדר	8.12
רננה חייט	
עידית גלוק	
אורלי הומל	9.12
שחר שמואל	
אמרי סולומון	10.12
איתמר קולודני	
איילה פורת	
יעקב לב רוזנברג	
ימית אזולאי	11.12
סיון שיינגזיכט	

סיפור לשבת

"המתנה הלא נכונה" / כתיבה- יהונתן גומני

בכיתה קטנה ביישוב שקט גר ילד בשם רועי. רועי היה תלמיד רגיל, אבל תמיד הרגיש שהוא קצת פחות. זה לא בגלל שהוא לא היה טוב או חכם, אלא כי היה מישהו אחר שתמיד הצליח יותר ממנו: יובל.

יובל היה הילד שכל המורים אהבו. הוא תמיד היה הראשון לפתור את התרגילים, הראשון לזכות בפרסים, הראשון שכל הילדים בחרו למשחקים. ורועי? הוא רק עמד בצד, מביט, וקנאה כבדה מילאה את ליבו.

יום אחד, כשהם שיחקו בכיתה, יובל הציג לכולם מתנה שקיבל ליום ההולדת, שעון יוקרתי ומרשים, כזה שרועי חלם עליו במשך שנים. באותו רגע, ליבו של רועי בער בקנאה. "למה הוא תמיד מקבל הכל?" שאל את עצמו.

בערב, הוא סיפר לאמו על התחושות שלו. "אמא, אני לא מבין איך הוא תמיד מצליח, ואני... כלום".

אמא שלו הביטה בו בעיניים רכות ואמרה, "רועי, אתה יודע שאף פעם אנחנו לא באמת יודעים מה קורה בלב של מישהו אחר?"

אבל רועי לא הקשיב. למחרת, הקנאה המשיכה לגדול. הוא ראה את יובל צוחק עם החברים, מראה להם את השעון החדש, והוא הרגיש כמו צל חיוור לעומתו.

בלילה, כשהוא שכב במיטה, מחשבותיו לא נתנו לו מנוחה. "אם רק הייתי יובל", חשב, "החיים שלי היו מושלמים".

כמה שבועות לאחר מכן, רועי ראה את יובל יושב לבדו על הספסל בחצר, עיניו מושפלות וריקות. זה היה מראה שונה מאוד מילד השמח שהוא הכיר. למרות הקנאה, רועי ניגש ושאל בשקט, "מה קרה?"

יובל הרים את עיניו, מלאות דמעות, ולחש, "ההורים שלי מתגרשים, והם רבים כל הזמן בבית. הם כמעט לא שמו לב אפילו ליום ההולדת שלי... השעון הזה? זה היה רק פיצוי".

רועי הרגיש כאילו מישהו שפך עליו מים קרים. כל הקנאה, כל המחשבות על כמה טוב יובל חי הכל פתאום התפוגג. יובל, הילד שהכל תמיד נראה מושלם אצלו, גם הוא סוחר כאב שאף אחד לא רואה.

מאותו יום, רועי הבין דבר חשוב. במקום להסתכל על אחרים ולהשוות, עדיף להתרכז בעצמך, ללמוד לאהוב את מה שיש לך, ולזכור שלכל אחד יש את הקשיים שלו, גם אם הם לא תמיד נראים לעין.

כי קנאה? היא רק מסיחה אותנו ממה שבאמת חשוב – הדרך האישית שלנו.

המסר הוא : תמיד תתמקד במה שיש לך, כי אין לך מושג מה מסתתר מאחורי החיוך של מישהו אחר.

100 חטופים וחטופות נמצאים כבר 427 ימים בשבי

